

A mappa mestere

Klinghammer István köszöntése

Rektori elődöm, akivel az egyetemi igazgatásban végzett munkánk több ponton találkozott, szakterületemtől, a jogtörténetétől látszólag távol eső tudományág művelésében mutatott fel maradandó eredményeket. A távolság azonban csak látszólagos, hiszen mindkettőnk tudományterületének szülőanyja a történelem, amely a logikára épülő földrajzot és jogot egyaránt meglágyítja, emberközelivé teszi.

Professzortársam munkássága okán művészember, hiszen a kartográfia nem más, mint a történettudomány művészete. Festészet, alkotás, rajzolás, színjáték, amely bemutat, figyelmeztet, elemez, de szórakoztat, vizuális élményt is nyújt egyúttal. Egyszerre szól általában a kutatókhoz – aligha tudnék olyan tudományágot említeni, amely a térképészet eredményeit ne hasznosítaná – és a tágabb közönséghez: az érdeklődők tömegéhez, gyermekhez, fiatalhoz és időshöz egyaránt.

Klinghammer István emiatt egyetemes művész és nyelvek határait átlépő tudós. Munkáit megértik a Kárpát-medencén kívül is, bármelyik kontinensen, hiszen rajzolva, jelekkel és színekkel kommunikál. Ugyanakkor ő a tudomány nagykövete is, aki játszva tanít, s színes térképek vonzásával az érdeklődő gyermeket a tudomány határtalan mezője felé irányítja. A tudomány művelése nem más, mint örökös felfedező utazás a még ismeretlen területek felé. Erre készít fel, ebben segít eligazodni a Mappa Magyar Mestere.

A tanár kolléga őszinte elismeréssel adózik e jeles évforduló alkalmából mindazért, amit Klinghammer professzor eddig e sokrétű feladatkörében megtett és elért. Rektorként nem hagyhatom szó nélkül, hogy ünnepeltünk szép és teljes pályáíve már gyerekorától összeforrott nagy múltú egyetemünkkel. Azzal az intézménnyel, amelynek működését közölünk talán leginkább ismeri, s amelynek hírét rektorként és tudós professzorként Magyarországon és külföldön egyaránt öregbítette. Professzor úr az ELTE gyakorlóiskolájában kezdte tanulmányait, itt szerzett diplomát, itt kezdett dolgozni, itt ívelt fel tudományos pályafutása, és ide kötődik majd két évtizedes igazgatási (kari és egyetemi) munkássága is.

Embert próbáló időkben volt a rektor. Az egész felsőoktatás forrásban volt: integráció, bolognai szerkezetű képzés, kreditrendszer, új felsőoktatási törvény, új felsőoktatási koncepció, intézmény-centrikus átalakítás. S mindemellett a nemzetközi küzdőtéren folytatott harcok keményedése. Klinghammer István gondok nélkül vezényelte az egyetem hajóját – kedvelt szóhasználatával élve: a magyar felsőoktatás zászlóshajóját – a vad vizeken, a riasztó szirtek között. Rendíthetetlensége, jó kedélye, humora segített átvészelni a nehéz időket. Szokták mondani: a vezetés technikáit meg lehet tanulni, de jó vezetőnek születni kell. Klinghammer professzor született vezető, s elkötelezett híve és szolgálója az ELTE-nek.

Mindezek ismeretében talán nem túlzás úgy fogalmazni, hogy Klinghammer professzor egyetemünk jelképévé is lett, ide kötődő életpályája, nem kevésbé tudományos munkássága okán. Igazgatása alatt – példáját követve – az ELTE-nek is kicsit művésszé kellett válnia. Színessé, könnyen érthetővé, érdeklődést felkeltővé, egye-

temes értékek közös lényegét közvetítővé, de emellett fel kellett mutatnia továbbra is mindazon eredményeket itthon és külföldön, amelyek változatlanul az oktatás és kutatás élvonalában tartják. Professzor úr eredményei, haza és nemzetközi elismertsége ebben is követendő mintaként áll előttünk.

Egyetemünk jelképe, emblematikus alakja idén hetven éves. Ennek apropóján köszönöm eddigi munkáját, gratulálok eredményeihez, és bízom benne, hogy tudását és ismereteit még hosszú ideig hasznosítani kívánja az egyetem érdekében.

Professzor úr! Jó egészséget, boldog születésnapot kívánok!

Mezey Barna